

РЕШЕНИЕ

№ 17166

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20231110131110 по описа за 2023 година

Производството е първоинстанционно, по реда на ГПК от 2007г.

Ищецът „Топлофикация София“ ЕАД извежда съдебно предявените си права въз основа издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК против К. С. С. при твърдение, че е собственик на топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ЖК НАДЕЖДА III, бл.318, вх.А, ет.1, ап.1, аб.№189424, поради което и дължи заплащане на сумите на е 1 895,76 лева представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 272,37 лева представляваща мораторна лихва за период от 15.06.2020 г. до 21.02.2023 г., 41,50лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 7,19 лева , представляваща мораторна лихва за период от 31.03.2020 г. до 21.02.2023 г.,. Ищецът твърди, че ответникът, като собственик на посочения имот, е страна по неформален договор за продажба на ТЕ за битови нужди, сключен за исковия период, за който ищецът е издавал фактури по прогнозно изчисление, и след изготвяне на дялово разпределение от лицето, което иска да бъде конституирано като помагач на негова страна, е издавал общи фактури, съдържащи цялото вземане за съответния отоплителен сезон, публикувани в интернет страницата му, след изтичане на 45-дневен срок от издаване на общата фактура, ответницата е изпаднала в забава и дължи заплащане на законната лихва. Претендира заплащане на дялово разпределение, тъй като по силата на ОУ, главниците се заплащат на него.

В срока за отговор на исковата молба, оспорва твърдяното качество „клиент“, като сочи, че не се доказва да е собственик или с вещно право на ползване върху имота. Оспорва

се вземането за лихва, с довод, че е следвало да се изпрати и получи покана за период 5.2019г.-4.2022г., както и защото ищецът не е доказал твърдението си, че общите фактури са публикувани. Оспорва се претенцията за дялово разпределение, като се счита, че е недопустимо доставчикът и ФДР да са едно и също лице, поради което и не е налице основанието за плащане, не са представени доказателства ЕС да е сключил договор с ищеца, претенцията е и недоказана по размер. Оспорва се претенцията за лихва върху дяловото разпределение, с довод, че в ОУ на ищеца липсва разпоредба.

Вземанията се оспорват като погасени по давност.

Предявени са по реда на чл.422 ГПК, кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 153 ЗЕ и с правно основание чл.86,ал.2 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се осъществява при сключване на писмени договори при общи условия. Съгласно §1,чл.42 от ЗЕ /отм., считано от 17.07.2012г., но в сила към началото на исковия период/, потребител на топлинна енергия е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Продажбата на топлинна енергия, по цитираните разпоредби, се извършва на основата на писмени договори при общи условия, но ако изричен писмен договор не е сключен, доколкото съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, по силата на законова разпоредба императивно е установено кое лице е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като от значение е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за продажба на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, при съобразяване на задължителното за съда тълкуване на закона, дадено с ТР № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 2/2017г. на ОСГК, че страна в правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е и лице, което не е собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, стига да е подал заявление до ищеца за откриване на партида или да е сключил с ищеца писмен договор за продажба на ТЕ за битови нужди.

По делото, от представените от СО доказателства е видно, че топлоснабденият имот е придобит в собственост от наследодателите на ответницата – *** и ***, починали преди началото на исковия период и оставили като свой наследник по закон – ответницата, тяхна дъщеря. От удостоверение, издадено от СО, район Надежда се установява идентичността на имота по договора за продажба на държавен недвижим имот от 1979г. и посочения в исковата молба.

Ето защо, следва да се приеме, че като собственик на имота, при липса на данни за лице, подало заявление до ищеца, различно от ответника, тя е страна по правоотношението

по продажба на топлинна енергия за битови нужди.

По делото са представени решение на ОС на ЕС за отказ от услугите на фирма за дялово разпределение, акт за разпределение на кубатура, от които се установява, че в етажната собственост не се ползва енергия за отопление на имот, а само за подгряване на вода, респективно – за сградна инсталация.

Начислената топлинна енергия не е спорна по делото, ето защо, основанието е доказано по делото.

По исковете за обезщетение за забава. Падежът на задължението за главница за ТЕ е определен в ОУ, приложим към правоотношението, като възражението на ответната страна, че не е поставена в забава, е неоснователно.

Относно общата фактура след 2017г., приложими са общите условия, одобрени от КЕВР на 27.6.2016г.

Разпоредбата на чл.33 ОУ, приложими след 2016г., предвижда следното:

Ал.1 Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл.32,ал.1 и 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.2.Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32,ал.2 и ал.3 за потребеното количество за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32,ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

Разпоредбата на чл.32 ОУ предвижда:

Ал.1.Месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.2.Месечната дължима сума за доставената ТЕ на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество ТЕ и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.3. След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителна сметка от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Видно от цитираните разпоредби, задължението за ТЕ се съдържа в ежемесечно издаваната от ищеца фактура, като изискуемостта ѝ –правото на ищеца да иска вземането да му бъде заплатено - настъпва с изтичане на 45- дневен срок след изтичане на периода, за който фактурата се отнася. Няма пречка датата на изискуемостта да е предвидена в договора, както е в настоящия случай, тъй като ОУ са приложими към правоотношението,

доколкото ответната страна не твърди и доказва приложението на специални такива.

Поради изложеното, съдът намира, че ОУ в посочената част въвеждат падеж на задължението, като същият настъпва след издаване на фактура и изтичане на 45 дни от датата на издаването ѝ.

С оглед изложеното, искът за заплащане на обезщетение за забава върху общите фактури е основателен.

По възражението за давност. Давността за вземането за главница, е тригодишна, съгласно приетото в ТР № 3/18.5.2012 на ОСГКТ на ВКС, като с предявяване на иска, на основание чл.116, б. Б ЗЗД, давността се прекъсва.

Действащата през процесния период нормативна уредба - чл. 155, ал. 1 ЗЕ /изм., ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год./, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1/ на 11 равни месечни вноски и една изравнителна вноска; 2/ на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3/ по реална месечна консумация. От представените към исковата молба извлечения от счетоводната система на ищеца, е видно, че издаваните ежемесечни фактури съдържат ежемесечна консумация, въз основа дистанционен отчет на уредите.

Следователно, фактурите са издавани на база реална консумация. Исковата молба е подадена на 7.3.2023г./съгласно разпоредбата на чл.422 ГПК/, като съгласно чл.33, ал.2 ОУ, след изтичане на периода, за който се отнася фактурата, съдържаща реално ползваното отчетено количество, и изтичане на 45- дни след датата на издаването на фактурата, настъпва падежът на вземането, поради което и в погасителна давност са вземанията на ищеца с настъпил на 7.3.2020г. падеж.

Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Видно от цитираните правила на ОУ от 2016г., изравнението не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това **"изравнително"** вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Т.е., задължението за заплащане на изравнителната сметка не влияе на дължимостта на месечните вноски. Изравнителният резултат води до възникване на ново вземане в полза на топлопреносното предприятие, когато начислените прогнозни месечни вноски са в по-малък

размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия - в този случай според чл. 33, ал. 2 от Общите условия клиентите са длъжни да заплатят фактурите, от изтичане на 45-дневен срок от датата на издаване на фактурата, за фактурите, издадени след 7.2016г., откогато се прилагат новите ОУ. Поради изложеното по - горе, погасителната давност за вземанията за топлинна енергия за период от м.05.2019г. до м.04.2020г., започва да тече за всяка отделна фактура, от изтичането на 45 – дневен срок от датата на издаването ѝ, защото от този срок, кредиторът – ищец може да иска изпълнение на задължението по нея. Относимо към делото, към датата на предявяване на иска в съда в погасителна давност са всички вземания с настъпил към на 7.3.2020г.

Относимо към спора, изравнението, с обща фактура от 31.7.2020г., съдържа посочване на сторнирано вземане на ищеца по прогнозни фактури за период 5.2019г.-4.2020г. на стойност 508,25 лева, които са сторнирани и е издадена обща фактура на стойност 535,61 лева. Когато се изготви дяловото разпределение, се изготвя изравнителната сметка и ако прогнозно определената цена надвишава определената по изравнителна сметка, разликата се приспада с кредитно известие, а при обратния случай – сумата се добавя към фактурата, изготвена въз основа дяловото разпределение. Следователно, двете вземания възникват от издаване на фактурата. В частност, от издаване на обща фактура, за ищеца ще възникне вземане за 27,26 лева – разликата.

С оглед изложеното по –горе, в погасителна давност са всички вземания по прогнозни фактури, издадена от 5.2019г. до 12.2019г. включително, които са на стойност 344,97 лв, а извън нея – вземането на ищеца от фактурата от 1.2020г., задължението по което е извън погасителна давност, до края на сочения период, заедно с 27,26 лева – разлика между прогнозни суми и изравнителна сметка, или сумата от 190,64 лева. На основание чл.119 ЗЗД, в погасителна давност е вземането за обезщетение за забава върху главницата 344,97 исковия период. Съгласно чл.33 ОУ, обезщетение за забава се дължи от изтичане на 45-дневен срок от датата на издаване на фактурата, но общата фактура, която съдържа реално ползваното количество ТЕ. Ето защо, ищецът не доказва основанието си да получи обезщетение за забава от по – ранен етап, а именно от 15.6.2020г., като обезщетение за забава му се дължи от 15.9.2020г.

Останалите, претендирани от ищеца суми, са извън давностния период, поради искът за главница в размер 1550,79 лева за период от 1.2020г. до 4.2022г. е основателен, ведно с претенцията за обезщетение за забава, в размер 220,81лв.

Относно претенцията за заплащане на дялово разпределение.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обсъждане на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

Не е представен договор, сключен между ищеца и ЕС, а само протокол, с който е взето решение да се премине към дялово разпределение, което да се извършва от ищцовото дружество. От там, макар ищецът да е представил решението, не е доказано основанието ищецът да претендира сумата, нито неговия размер - цената на услугата е изцяло недоказана – липсва договор, сключен между ищеца и ЕС, не може да се приеме, че с „прехвърлянето“ на абонатите от ФДР Директ, ищецът встъпва в евентуално възникнало с него правоотношение, още по – малко е представен договор, сключен между ЕС и ФДР, от които да е видна цената на услугата, с оглед на което, искът следва да се отхвърли – за главница и лихва за забава, а, доколкото исковете се отхвърлят, съдът не разглежда възражението за погасителна давност на вземанията по тези искове.

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът доказва разноски : за заповедното производство- в общ размер 94,34лева, от които 44,34лева държавна такса, сумата 50 лева юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и за исковото производство – в общ размер 281,49 лева, от които 181,49 лева държавна такса и 100 лева юрисконсултско възнаграждение.От сторените от ищеца разноски , ответникът, съразмерно с основателната част на исковете, дължи, съответно, сумата 75,39 лева и 145,04 лева за двете производства .

Ответникът претендира адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.38,ал.2 ЗАдв, за двете производства. При определянето на адвокатско възнаграждение за заповедното производство, съдът, при произнасянето си, установи, че производството е по чл.410 ГПК. Защитата в заповедното производство по чл.410 ГПК се изразява в две възможни процесуални действия – подаване на заявление, и предявяване на иск, или становище по чл.414а ГПК. Евентуалното усложнение за заявителя, е в подаването на частна жалба по чл.413 ГПК Същевременно, в производство по чл.417 ГПК, длъжникът може да подаде и жалба по чл. 419 ГПК, искане за спиране на незабавното изпълнение. Следователно, не може за двете производства възнаграждението да бъде едно и също, а следва да се съобразява извършената по делото работа, както и интереса по делото, като водещо при определяне дали възнаграждението е прекомерно, с оглед фактическата и правна сложност на делото, е свършената работа, както и предвидимостта на процесуалните действия, които ще се извършват при сключване на договора. Противното разбиране /че е налице минимален размер, под който съдът не може да определи възнаграждение/ е в противоречие и с отговора на преюдициално запитване по т. 1 на решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С -427/2016 и С-428/2016 на СЕС, първи състав, че разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС във вр. чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че националната правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредбата, приета от професионалната организация на адвокатите като Висшия адвокатско съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния

пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. В тази връзка всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. Поради изложеното, съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия, и предвидимостта им към сключването на ДПЗС, следва да се определи възнаграждение от 100 лева. Разпоредбата на чл.2,ал.5 НМРАВ / възнаграждението се определя върху цената на всеки иск/ касае случаите, когато липсва договор за правна защита и съдействие, поради което същата е неприложима.

Относно защитата по исковото производство, следва, при съобразяване фактическата и правна сложност на делото, да се определи възнаграждение от 521,68 лева, въз основа интереса по делото. От определените възнаграждения, въз основа неоснователната част на иска, на процесуалните представители следва да се определи възнаграждение от 20,08 лева за заповедното и от 104,77 лева за исковото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че К. С. С. с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, ЖК НАДЕЖДА III, бл.318, вх.А, ет.1, ап.1 дължи на ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ ЕАД с ЕИК: 831609046 и адрес: гр. София, УЛ.ЯСТРЕБЕЦ 23 Б сумите 1550,79 лева , представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, ЖК НАДЕЖДА III, бл.318, вх.А, ет.1, ап.1, аб.№189424, за период от м.1.2020г.. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 220,81 лева мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 21.02.2023 г., за които суми по гр.д.№ 12129/2023г. от СРС е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ ЕАД с ЕИК: 831609046 и адрес: гр. София, УЛ.ЯСТРЕБЕЦ 23 Б против К. С. С. с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, ЖК НАДЕЖДА III, бл.318, вх.А, ет.1, ап.1 за установяване на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д.№ 12129/2023г. от СРС за: горницата над уважената претенция за топлинна енергия от 1550,79 лева до пълния ѝ предявен размер от 1895,76 лева, както и за период от м.5.2019г. до 5.12.2019г., за горницата над уважената претенция за обезщетение за забава над уважения размер 220,81 лева, до пълния предявен размер от 272,37 лева, както и за период 15.6.2020г.-14.9.2020г., за 41,50 лева главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 07.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 7,19 лева мораторна лихва за период от 31.03.2020 г. до 21.02.2023 г..

ОСЪЖДА К. С. С. с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, ЖК НАДЕЖДА III, бл.318,

вх.А, ет.1, ап.1 да заплати на ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ ЕАД с ЕИК: 831609046 и адрес: гр. София, УЛ.ЯСТРЕБЕЦ 23 Б сторените разноси: сумата 75,39 лева по гр.д.№ 12129-2023г. и сумата 145,04 лева по гр.д.№ 31110/2023г.

ОПРЕДЕЛЯ, на основание чл.38,ал.2 ЗАдв, възнаграждения за осъществено безплатно процесуално представителство на К. С., както следва: сумата 20,08 лева по гр.д.№ 12129//2023г. и сумата 104,77 лева по гр.д.31110/2023г.

ОСЪЖДА „Топлофикация София” ЕАД ЕИК 831609046 с адрес гр.София, ул.Ястребец, №23б, да заплати на адвокат М. Л. Л., САК, с адрес на кантората град София, улица „Гургулят” № 31, офис – партер, сумата 20,08 лева възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на К. С. по гр.д.№ 12129//2023г.

ОСЪЖДА „Топлофикация София” ЕАД ЕИК 831609046 с адрес гр.София, ул.Ястребец, №23б, да заплати на адвокат К. Игнатова Билева, РАК, с адрес на кантората град София, улица „Гургулят” № 31, офис – партер, сумата 104,77 лева възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на К. С. по гр.д.№ 31110/2023г..

Решението може да се обжалва от страните в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____